

תהיו אתם השופטים: למי להאמין? לבעל או לאשתו?

סיפורו של משה בכר הוא טיפוס למדי לסיפורי גירושין. ב-1978 הכיר את מרים במועדון של מנויים ופגישות. שניהם היו כבר גרושים מבניווג ראשונים, וחפשו אהבה חדשה. לא היו לה ילדים, ואחרי שבועיים כבר נכנסה לדירה שלי. היא עזרה לי וניקתה כמו שד ונשארה בדירה. היא רצתה להיכנס להריון, והשיגה את זה. כשנודע לי שהיא בהריון אמרתי שהריון אני לא שובר, והסכמתי להת-

האשה ניגשה לרבר, ובכנתיים הורידה את חולצתה. במהלך השיחה התקרב אליה, והיא מיהרה לסיים את השיחה. לגירסתה, משום שהחל לגפפה, והיא לא רצתה ששותפתה לשיחה תשמע. לגירסתו — משום שהתריצתה. מכאן ואילך יש גירסות סותרות, קבע בית-הדין.

הבעל: "היא הורידה את החולצה כדי להתקלח, ובאותו רגע היה טלפון. ניגשתי אליה, התחלתי לגפף אותה, אמרתי לה שאני כבר קיבלתי את העונש, כאשר הייתי שלושה

פנה עורך-דינו של הבעל, שימעון שובר, בבקשה ליועץ-המישפטי לממשלה, לעכב את ההליכים נגד בכר בתיקהאונס. עורך-דינו ציין בבקשתו ששופט אחד בבית-הדין המיועד לחזור כבר קבע שאינו מאמין לגירסת האשה, אחרי שעדיין בכל חומר החקירה של המישפטי. עיון בפסק-דינו של השופט בן-שלמה ובתיק החקירה של המישפטי טרה מעורר תהיות קשות לגבי גירסתה של האשה, ומוליך למסקנה חד-משמעית שמדובר בר בעלילה מרושעת", כותב עורך-דינו שובר.

בהחלטה יוצאת-דופן, נעתר היועץ המישפטי לבקשה ועיכב את ההליכים במישפטי האונס.

הבעל ל-24 שעות נוספות. לטענת האשה גרר אותה בכוח לחדר המיטות. למרות שהפצירה בו ואמרה שהיא במחזור חודשי, בא עליה בכוח. על פי עדויות האשה הגישה התובעת מרים רוזנטל כתבי אישום נגד משה בכר באשמת אונס אשתו. בד בבד הגישה האשה בקשה לצירמניעה חרש, שיאסור על בעלה להיכנס לדירה. השופט בן-שלמה שמע את טענות הצדדים וסירב להוציא צו כזה.

"לא אכנס לפרטייה-הפרטים של המיקרה, כעולה מעדויותיהם של שני הצדדים, מחמת כבודם של המתדיינים, שלא תמיד היה נר

נשואין, גירושין, אונס

חתן איתה. הילדה נולדה ארבעה חודשים אחרי החתונה."

הבעל הוא עובד בוק. שכל רכושו הוא הדירה בבתיים, שבה גרו, ומכונת יבנה. האשה, שאין לה מיקצוע, לא עבדה. כאשר הבן הקטן היה בן 6 וחצי, הציע הבעל שגם האשה תמצא עבודה, כדי שיוכלו להחליף דירה ולהתקדם בחיים.

"היא קיבלה עבודה כאס-כית מוסד לעב-ריינים צעירים, לחצי-יום. היא היתה אמורה לחזור הביתה ב-7 בצהריים, אבל היא נהגה לקחת את הילדים שלנו מבית-הספר ישר למוסד שבו עבדה, וחזרה איתם הביתה מאוחר בערב. אני לא יודע מדוע עשתה זאת. מזה התחילו ויכוחים. אמרתי לה שזה לא מקום לילדים שלנו. פניתי לעוברת סוציאלית בעיריית בתיים, כדי שתערב ותעזור לנו. "לא דיברנו בכלל על גירושין. בשבת נס-ענו לפיקניק ביערות-הכרמל, ולמחרת קיב-לתי תביעת-מוזנות. התברר לי שהיא עיקלה את כל חשבונות-הכנסה שלי, את חשבון הער-בריושב, שלשם נכנסה המשכורת, והיא אמרה לי: "אני עוד אוציא אותך מהדירה! היא דרשה שארשום על שמה את הדירה ואת המכונת". הבעל ההמום לא רצה להתגרש. "אין לי אבא ואבא. אין לי מישפחה. יש לנו שני ילדים חמודים. לא רציתי להרוס את החיים שלהם. מה פתאום להתגרש?"

ככל שנמשכו ההליכים בבית-הדין, השופט כך התערער חיי-הנישואין. האווירה בבית היתה עכורה וקשה.

באוגוסט 1988 רצה הבעל לקחת את הילדים לטיול. האשה התנגדה. התפתחה תיגרה. האשה פנתה למישפטי, ובית-הדין שפט הוציא צו שאסר על הבעל להיכנס לביתו במשך שלושה חודשים. "לא היה לי לאן ללכת. מול שהיה מוגזאוויר טוב. בוק הרשתה לי לישון באחד הסנדורים של החברה. הייתי מתרחץ אצל אחותי, וחיכיתי לרגע שאוכל לחזור הביתה."

בתום שלושת החודשים נדק השופט יהושע בן-שלמה את המצב, וקבע שבעל יכול לחזור לביתו. "צו כזה אינו מהווה תח-ליף לצו פירוד, ועליכן יתנו במשורה. הצו ניתן כדי לצנן את האווירה וכדי שמי שצריך ילמד את הלקח. במקרה שלפנינו נראה לי שהצו עשה את שלו והגיעה העת לבטלו, כדי להעמיד את הבעל בניסיון. בית-הדין שפט מבטל איפוא את הצו הזמני לאלתר ומוזהר את הבעל כי במקרה של הישנות האלימות מצידו, בית-הדין לא יהסס להוציא צו נוסף. יחד עם זאת, בית-הדין שפט מזהיר את האשה שעליה להימנע ממעשה פרובוקציה, שיגרור עילה להוצאת צו כזה."

ביום ניטול צו-האיסור, ה-12 באוקטובר 1988, חזר הבעל הביתה, שמח ומלא-תיקווה.

יומיים לאחר מכן, ביום השישי, לקח לעצ-מו יופי-חופש כדי לעשות אמבטיה, וטענו ששננע ממנו במשך שלושה חודשים, ולסדר סידורים. באותו בוקר לקחה האשה את הילדים לבית-הספר, וחזרה הביתה. היא נכנסה לדירה והלכה לבשל. הטלפון צילצל,

תמונה
מסרט.
מה היה
באמת?

מאת
אילנה
אלון

היא הורידה את החולצה. אחר-כך זה קרה. מה? האם עשתה לו פרובוקציה? האם הוא אנס אותה?

חודשים מחוץ לבית. אמרתי לה שאני רוצה לרבר, שנגיע לפשרה. היא אמרה לי שתגמור את שיחת-הטלפון ונגלך למיטה."

אחרי קיום יחסים יצא הבעל לסדר סידורים בעיר, ואמר שיחזור בערב, והם ידברו על כוסיקה. כאשר חזר אחרי-הצהר-יים ראה שהמיטה עירומה מסרין, האוכל עדיין על האש והאשה איננה. 10 דקות אחר-כך הגיעו שוטרים ודרשו ממנו להצטרף אליהם. "בתחנה נאמר לך מדוע", אמרו לו. כששמע שהוא חשוד באונס אשתו, נדהם.

"חקרו אותי, שמו כבלים על ידי ועשו ממני פושע."

הוא נעצר ליומיים, ואחר-כך הובא לבית המישפטי להארכת מעצרו. בכדיקות שנעשו באשה במכון לרפואה מישפטיית לא מצאו סימני אלימות, אבל השופטת עצרה את

לרגליהם. השאלה השנויה במחלוקת היא עובדתית ביסודה, ותלויה במהימנות שבית המישפטי רוחש לצדדים.

"לאחר ששקלתי בכובד-ראש את גירסת האשה, בזהירות הראויה למיקרה ספציפי זה, לאור המחלוקת הממונית שבינה לבין בעלה ולאור המניע הברור שיש לה להוציא צו כזה, ולאור התרשמותי מהופעתה בהליך זה, לא השתכנעתי מאמינות גירסתה. השתכ-נעתי שגירסת הבעל היא אפשרית בהחלט, ובנקודות מסוימות אף מתחזקת על-ידי פרטים קטנים שנרשמו מפי האשה בהודעתה במישפטי. למשל, שמחד הודיעה לו על נידתה, ומאידך הסתירה את הפרים מעיניו, מחמת הבושה..."

בעיקבות החלטה זו של השופט בן-שלמה

לכעת הגיעו מים עד נפש, החיים בבית הם גיהינום. אנחנו גרים ביחד, ואני לא מבין מניין השינאה שלה אלי. אני לא יודע לאן לפנות. אשתי לא מתפקדת בבית, היא מסתי-רה ממני את האוכל ואת הבגדים שלי, ואי אפשר לרבר איתה. והכי גורא זה שהיא הסיתה גם את הילדים, וגם הם אינם מדברים אתי כעת. הבן שלי, שלא היה הולך לישון בלי נשיקת לילה טוב, לא מדבר אתי כעת. "אני מת להיפרד ממנה. היא עשתה ממני פושע, הוכרחו של אויבים על ידי לא עובר לי. אני רוצה שהעניין ייגמר איכשהו, אבל התיק ברכנות נעלם, ואי-אפשר להמשיך בדיונים שם. כעת גם תיק בית-הדין שפט המחויי נעלם, ואני תקוע במצב הגורא הזה."